

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **L. J.**, zastoupeného JUDr. Zdeňkou Doležilkovou, advokátkou se sídlem Ostrava-Nová Bělá, Ovesná 7 , proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 20.1.2014, č. j. MSK 175650/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 18.3.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20.1.2014, č. j. MSK 175650/2013, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 10.12.2013, č. j. SMO/443226/13/DSČ/Sad o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Žalobce uvedl, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že ve správním řízení platí zásada písemnosti, tzn. omluvu z nařízeného ústního jednání je nutno dodat písemně a s potvrzením důležitého důvodu, a tudíž nelze ústní omluvu žalobce ze dne 29.10.2013 považovat za bezodkladně potvrzenou a omluva ze dne 18.11.2013 je opožděná. Podle žalobce žalovaný pochybil, neboť z ust. § 37odst 3 a 4 správního řádu vyplývá, že nemá-li předepsané náležitosti, nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podatelci nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu, přičemž podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu, popř. i elektronicky. Žalobce namítal, že učinil řádnou omluvu ústně a úředník měl splnit

svou povinnost a do protokolu omluvu sepsat. Není správný ani závěr žalovaného, že omluva nebyla včasná, neboť zákon nestanoví lhůtu, ve které je třeba omluvu učinit. Za tohoto stavu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je nesprávné, neboť ústní jednání proběhlo dne 20.11.2013 nezákonně v nepřítomnosti žalobce, přestože se z jednání řádně a z důležitého důvodu omluvil. Správní orgány tak postupovaly v rozporu s § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v pl. znění. Žalobce dále uvedl, že po obdržení předvolání k ústnímu jednání, které bylo nařízeno na 20.11.2013, se dne 29.10.2013 dostavil k úředníkovi Mgr. J. S., aby s ním celou věc projednal. Mgr. J. S. mu však sdělil, že nemůže věc projednat ihned a na místě, neboť jsou k jednání přizváni i policisté. V tu chvíli požádal Mgr. S. o jiný, náhradní termín, avšak bylo mu sděleno, že bez písemné omluvy nelze termín ústního jednání změnit. Žalobce odešel s tím, že mu písemnou omluvu dodá. Pro své pracovní vytížení se dříve než 18.11.2013 s omluvou nedostavil a chtěl ji předat přímo Mgr. S. Ten si písemnou omluvu prohlédl, ale nezmínil se vůbec o tom, že je podána pozdě, nebo že by byla nedůvodná. Písemnou omluvu odmítl přijmout a vrátil ji žalobci s tím, že ji má dát na podatelnu, což žalobce učinil. Z jednání Mgr. S. oprávněně nabyl dojmu, že jeho omluvu správní orgán akceptuje a pokládá ji za důvodnou a včasnou a že bude vyrozuměn o novém termínu ústního jednání. Žalobce uzavřel, že trvá na tom, že omluvu učinil včas, neboť se omlouval již dne 29.10.2013, tj. tři týdny před nařízeným jednáním, a to ústním podáním, o kterém byl správní orgán povinen sepsat protokol a které má stejné právní účinky a váhu jako podání písemné.

Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně neprovedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, čímž porušil ust. § 52 správního řádu a zákon porušil i žalovaný, neboť v odvolacím řízení nezjednal nápravu. Žalobce uvedl, že popírá, že by popsany přestupek spáchal. Uvedl, že v danou dobu v ruce nadržel žádný přístroj a už vůbec ne telefonní přístroj. Výpovědi policistů pokládá za nevěrohodné, neboť není možné dovodit, že by policista, který řídil policejní vozidlo, mohl sledovat řidiče jiného motorového vozidla, které je navíc na bočních oknech vybaveno tmavými foliemi. Uvedl, že ve svém vozidle sedí tak, že jeho hlavu při pohledu z boku kryje tzv. B sloupek. Za významné pokládá, že tvrzení policistů, že měl telefon v levé ruce u levého ucha a telefonoval, se později změnilo na tvrzení, že telefonní přístroj pouze držel v ruce. Poukazoval na to, že je pravák a mobilní telefon ovládá pravou rukou. Jako důkaz měl být proveden výpis hovorů jeho operátora, který by mohl potvrdit to, že na jeho telefon nebyl v danou dobu uskutečněn ani příchozí hovor a nekonal se ani žádný odchozí hovor. Stejně tak nedošla, ani nebyla odeslána žádná SMS zpráva, ani nedocházelo k výměně dat. Nebyl tedy žádný důvod k tomu, aby telefonní přístroj držel v ruce. Poukazoval na to, že již za řízení před správním orgánem I. stupně navrhoval, aby byl vyžádán výpis hovorů od operátora Vodafone, který by potvrdil, že žalobce netelefonoval, ovšem tento důkazní návrh byl odmítnut. Rovněž si správní orgán I. stupně neověřil existenci a způsob fungování sady handsfree nebo tónování skel a jako jediný důkaz připustil svědectví policistů T. F. a M. H.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. K námitce, že ústní jednání bylo provedeno v nepřítomnosti žalobce žalovaný uvedl, že ústní jednání bylo nařízeno na 20.11.2013. Žalobce obdržel předvolání k ústnímu jednání 25.10.2013. Omluvu předložil správnímu orgánu dne 18.11.2013. Důvodem, který mu bránil se k jednání dostavit, mělo být dlouhodobě plánované setkání pracovníků společnosti,

jejímž je žalobce zaměstnancem. Žalovaný trvá na tom, že tato omluva je nikoli bezodkladná ve smyslu § 59 správního řádu, neboť byla učiněna až tři týdny poté, co se žalobce o konání ústního jednání dozvěděl a současně pouhé dva dny před ústním jednáním, přičemž z obsahu omluvy, i z dalších vyjádření žalobce vyplývá, že o této překážce věděl již v době, kdy předvolání obdržel. Žalovaný má současně za to, že tato omluva není ani důvodná, neboť pracovní důvody obecně nelze jako způsobilý důvod omluvy akceptovat. Nešlo přitom např. o zahraniční pracovní cestu, na níž žalobce nemohl zastoupit jiný zaměstnanec apod. Šlo pouze o setkání zaměstnanců společnosti, k němuž žalobce uvedl pouze to, že je dlouhodobě plánované, aniž současně tvrdil, že jeho účast na tomto setkání je bezpodmínečně nutná. Žalovaný má za to, že postupoval správně, jestliže omluvu posoudil ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích jako nikoli náležitou a její důvod jako nikoli důležitý. K tvrzení žalobce, že se dne 29.10.2013 dostavil ke správnímu orgánu I. stupně a ústně se omluvil, a že oprávněná úřední osoba s ním měla sepsat protokol o tomto ústním podání, žalovaný poukázal na to, že správní orgán I. stupně ve vyjádření k odvolání potvrzuje, že žalobce se toho dne dostavil, avšak za tím účelem, aby s ním byl přestupek ihned projednán, což s ohledem na nutnost výslechu svědků nebylo možné. Žalobce nepožadoval sepsání protokolu o ústním podání, což ostatně ani žalobce netvrdí. Ze sdělení správního orgánu I. stupně dále vyplývá, že žalobce uváděl několik důvodů, proč se nemůže k ústnímu jednání dostavit, avšak tyto důvody nijak neprokázal ani neosvědčil. I kdyby tedy byl s žalobcem sepsán protokol o ústním podání omluvy, nemohla by být tato posouzena jako náležitá. Pokud žalobce uvádí, že pro pracovní zaneprázdnění se nemohl s písemnou omluvou dostavit dříve, žalovaný uvedl, že žalobce nebyl nucen doručit písemnou omluvu osobně. Nic mu nebránilo, aby písemnou omluvu zaslal poštou či jiným obdobným způsobem.

K námitce žalobce, že přestupek nespáchal a že mu nebyl prokázán, žalovaný uvedl, že jednání žalobce bylo prokázáno shodnými výpověďmi dvou svědků, o jejichž věrohodnosti nevznikly důvodné pochybnosti. Držení telefonního přístroje je skutečností vnímatelnou lidským zrakem, k jejímu prokázání proto nejsou bezpodmínečně nutné další důkazy (např. fotografie či obrazový záznam). Svědci popsali, že bylo jasno a dobrá viditelnost, popsali vzdálenost a vzájemné postavení policejního vozidla a vozidla žalobce a že vozidlo žalobce mělo čirá skla, přičemž právě skutečnost, že řidič držel v ruce telefonní přístroj, byla důvodem k zastavení vozidla. S ohledem na uvedené žalovaný nemá pochybnosti o tom, že svědci skutečně mohli dobře vidět jednání žalobce, v němž je spatřován přestupek.

K projednání žaloby nařídil krajský soud jednání.

Účastníci řízení při něm setrvali na svých stanoviscích k věci. Poté krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu Magistrátu města Ostravy a správního spisu žalovaného zjistil krajský soud následující skutečnosti:

Dne 22.8.2013 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 22.8.2013 v 8.35 hod řídil žalobce (jehož totožnost byla zjištěna z občanského průkazu a řidičského průkazu) osobní automobil značky Fiat Bravo, RZ X, kdy jel po kruhovém objezdu od ulice Horní v Ostravě-Hrabůvce. Při řízení vozidla držel v levé ruce hovorové zařízení (mobilní telefon) černé barvy. Řidič tímto porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., čímž je podezřelý z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb. Žalobce se vyjádřil tak, že v žádném případě v ruce nedržel ani telefon ani jiné zařízení s tím, že vozidlo je vybaveno bluetooth handsfree, což byl také ochoten předvést.

V úředním záznamu policisty pprap. T. F. ze dne 22.8.2013 a prap. M. H. z téhož dne je uvedeno, že dne 22.8.2013 společně prováděli ve služebním vozidle hlídkovou činnost ve svěřeném úseku v Ostravě-Hrabůvce. Projížděli po kruhovém objezdu, na který najeli po ulici Horní (směr Dubina). Z kruhového objezdu chtěli vyjet sjezdem na ulici Dr. Martíňka. Při jízdě po kruhovém objezdu si oba povšimli, že odbočovacím pruhem sousedícím s kruhovým objezdem směrem z ulice Horní (směr z Dubiny) jede osobní vozidlo značky Fiat Bravo, RZ X a oba si všimli, že řidič uvedeného vozidla drží v levé ruce telefonní přístroj černé barvy. Tento přístroj měl přiložený ke svému levému uchu. Řidič uvedeného vozidla projížděl kolem vozidla policistů ve vzdálenosti cca 2 metry. Řidič byl ve vozidle sám. Policista pprap. T.F. uvedl, že řidič měl oblečenu světlemodrou košili, tudíž kontrast s tmavým telefonem byl zcela patrný. Se služebním vozidlem jeli pár vteřin souběžně s označeným vozidlem, celou tuto dobu se na řidiče díval, kdy bylo patrné, že telefonuje. I řidič vozidla se na policistu pprap. T. F. na chvíli podíval. I přesto, že spozoroval, že se na něj policista dívá, pokračoval v hovoru a telefon stále držel u levého ucha. Jelikož toto jednání s kolegou viděli zcela zřetelně a řidič svého jednání nezanechal ani poté, co bylo zcela zřejmé, že policisté jeho přestupkové jednání viděli, rozhodli se jej zastavit na ulici Dr. Martíňka, což předepsaným způsobem za užití výstražného světla modré barvy a červeného světelného nápisu STOP POLICIE učinili. V řidiči byl dle předloženého řidičského průkazu ztotožněn žalobce. Prap. M. H. dále v úředním záznamu uvedl, že byl řidičem služebního vozidla. Poté, co pprap. T. F. řidiče seznamoval s tím, že je podezřelý ze spáchání předmětného přestupku, a to tím, že během řízení držel v ruce telefonní přístroj, žalobce s tímto nesouhlasil a neustále po policistech chtěl, aby mu ihned sdělili, o jaký typ mobilního telefonu se jednalo a jakou měl barvu. Řidič vozidla dále tvrdil, že ve vozidle má zabudované bluetooth a handsfree a že to policistům ukáže. Totožnost žalobce byla zjištěna z řidičského průkazu.

Z oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání na 20.11.2013 bylo zjištěno, že k jeho doručení žalobci došlo do vlastních rukou 25.10.2013. Žalobci bylo sděleno, že je předvolán jako obviněný z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, a to pro podezření z porušení ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit dne 22.8.2013, v 8.35 hod, v Ostravě-Hrabůvce, na ulici Horní, na kruhovém objezdu ve směru jízdy od Ostravy-Dubiny na ulici Dr. Martíňka, jako řidič osobního motorového

vozidla značky Fiat, RZ X, kdy měl při jízdě vozidlem držet v ruce telefonní přístroj. V předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci dáno poučení dle § 59 správního řádu o tom, že je povinen dostavit se včas na určené místo a nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit s tím, že omluvu je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu, anebo v elektronické podobě, podepsané zaručeným elektronickým podpisem, v případě, že je do 5 dnů potvrzeno, popř. doplněno výše uvedeným způsobem, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití zaručeného elektronického podpisu (§ 37 odst. 4 správního řádu) a důvod omluvy je nutno prokázat. Dále mu bylo sděleno, že nedostaví-li se bez náležité omluvy, nebo bez závažných důvodů, může být přestupek projednán bez jeho účasti (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Dále bylo žalobci dáno poučení dle § 33 správního řádu o možnosti zvolit si zmocněnce a o tom, že účastníkům musí být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu) a při ústním jednání bude mít možnost seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí, které budou do termínu tohoto jednání shromážděny. Správní orgán I. stupně k jednání předvolal jako svědky pprap. T. F. a prap. M.H.

Dne 18.11.2013 bylo správnímu orgánu I. stupně osobně doručeno podání, jehož obsahem je potvrzení regionálního obchodního ředitele společnosti SIAD CZECH, s.r.o., že v termínu od 19.11.2013 do 20.11.2013 se zaměstnanec společnosti L. J. (žalobce) účastní dlouhodobě plánovaného celorepublikového setkání obchodního oddělení v Žirovnici.

V protokolu o ústním jednání ze dne 20.11.2013 je zaznamenáno, že se žalobce k jednání nedostavil. Správní orgán věc projednal v nepřítomnosti žalobce. Z protokolu o výpovědi svědků ze dne 20.11.2013 bylo zjištěno, že správní orgán I. stupně vyslechl svědka policistu M. H., kterého před výslechem poučil podle § 55 odst. 1, 2, 3, 4 správního řádu a po tomto poučení svědek uvedl, že 22.8.2013 vykonával službu ve společné hlídce s pprap. F. za použití služebního vozidla v barvách Policie ČR. Svědek byl řidičem a velitelem hlídky. Při přesunu po ulici Horní na obvodní oddělení Dr. Martínka při jízdě po kruhovém objezdu, viděli vozidlo Fiat černé barvy, které jelo v odbočovacím pruhu od ulice Horní na ulici Dr. Martínka. Na předních bočních sklech předmětného vozidla zatemňovací folie nebyly. Oba dva s kolegou viděli, jak řidič vozidla Fiat drží v levé ruce u levého ucha telefonní přístroj tmavé barvy. To s kolegou viděli oba zřetelně, neboť svědek srovnal rychlost s vozidlem Fiat, a když toto vozidlo odbočilo na ulici Dr. Martínka, tak vozidlo předjel a za použití modrých světel a červeného nápisu STOP POLICIE řidiče předepsaným způsobem zastavil. Uvedeného dne byla velmi dobrá viditelnost, bylo slunečno. Řidič byl ve vozidle sám. Řidiče vozidla Fiat, držícího v levé ruce u levého ucha telefon tmavé barvy viděl svědek zhruba na 2 m. Svědek vypověděl, že si je zcela jist, že řidič držel v ruce za jízdy telefonní přístroj. Poté, co byl žalobce předepsaným způsobem policisty vyzván k tomu, aby zastavil a následně byl vyzván k předložení dokladů a seznámen kolegou svědka s přestupkem, ze kterého byl podezřelý, řidič s tímto nesouhlasil, chtěl po policistech, aby mu sdělili přesný typ telefonu, který držel v ruce a namítal, že existuje presumpce neviny, že se ničeho nedopustil a že ve vozidle má handsfree, a proto nemohl v ruce držet telefon.

Z protokolu o výpovědi svědka T. F. vyplývá, že svědek po poučení správním orgánem I. stupně podle § 55 odst. 1, 2, 3, 4 správního řádu uvedl, že dne 22.8.2013 vykonával službu ve společné hlídce s prap. H. Svědek byl členem hlídky a kolega byl velitelem hlídky a zároveň velitelem služebního vozidla. Když přijížděli po ulici Horní po kruhovém objezdu směrem na ulici Dr. Martíňka, při jízdě po kruhovém objezdu vedle policistů jelo vozidlo Fiat tmavé barvy. Uvedené vozidlo jelo v odbočovací pruhu od Dubiny směrem na ulici Dr. Martíňka. Když jeli vedle předmětného vozidla, od kterého byli vzdáleni za jízdy asi 2 m, oba viděli, jak řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj tmavé barvy. Telefon držel v levé ruce u levého ucha a svědek si pamatoval, že do telefonu hovořil. Přestože řidič zpozoroval vozidlo policistů a viděl, že oba policisté jej spatřili při tom, že drží v ruce telefon, dále do telefonu hovořil a pokračoval v jízdě. Na vozidle byla čirá skla. Protože řidič se dopouštěl přestupku, odbočili policisté za předmětným vozidlem Fiat na ulici Dr. Martíňka, tam vozidlo předepsaným způsobem za použití výstražných světel zastavili a svědek řidiče vyzval k předložení dokladů potřebných pro provoz a řízení motorového vozidla. Poté svědek řidiči oznámil, že je podezřelý z přestupku s tím, že jej s kolegou viděli, jak drží za jízdy v ruce telefonní přístroj. Na to řidič namítal, že to není pravda, protože má v autě handsfree a že to policistům klidně ukáže. Uvedeného dne byla dobrá viditelnost. Byl slunečný den. Telefonní přístroj byl tmavé možná černé barvy. Svědek vypověděl, že si je zcela jist tím, že žalobce držel v ruce telefon a také jej viděl, že do telefonu hovoří.

Správní orgán I. stupně věc projednal u ústního jednání 20.11.2013 v nepřítomnosti žalobce v souladu s § 51 správního řádu a § 53 téhož zákona provedl důkaz listinami, a to oznámením přestupku, oznámením (odevzdáním) přestupku (věci), oznámením o zahájení řízení o přestupku, úředními záznamy policistů, výpisem z evidenční karty řidiče a provedl shora uvedené svědecké výpovědi prap. H. a pprap. F. Následně Magistrát města Ostravy 10.12.2013 vydal rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným z naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že dne 22.8.2013, v 8.35 hod, v Ostravě-Hrabůvce, na ulici Horní, na kruhovém objezdu ve směru jízdy od Ostravy-Dubiny, na ulici Dr. Martíňka, jako řidič motorového vozidla tovární značky Fiat, RZ X, při jízdě vozidlem držel v ruce telefonní přístroj. Tím porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona mu byla uložena sankce pokuty ve výši 2.000,- Kč, dále povinnost zaplatit státu náklady spojené s projednáním přestupku částkou 1.000,- Kč a dále bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání.

V předkládací zprávě o podaném odvolání žalovanému ze dne 16.12.2013 je kromě jiného konstatováno, že dne 29.10.2013 se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil muž, který uvedl, že se jmenuje J., a že chce věc vyřešit. Na to mu bylo sděleno, že pokud si není vědom přestupku, nelze věc vyřešit bez provedení ústního jednání a svědeckých výpovědí. Na to měl muž odpovědět, že nic neudělal, a proto se necítí vinen. Na uvedené mu bylo řečeno, že je nutno pro zjištění skutečného stavu věci provést svědecké výpovědi. Poté onen muž nejdříve uvedl, že se k jednání nemůže dostavit, protože bude v zahraničí. Poté se informoval na možnost náhrady vzniklé škody zaměstnavateli v souvislosti s jeho účastí u ústního jednání a uvedl ještě další

důvody, proč se nemůže účastnit ústního jednání, pro které neměl žádné důkazy. Správním orgánem I. stupně tomuto muži bylo sděleno, že pokud bude mít závažné důvody pro nedostavení se k ústnímu jednání, má zaslat omluvu v souladu s poučením na oznámení o zahájení řízení, přičemž bylo zdůrazněno, že omluva musí být důvodná a včasná, aby mohla být správním orgánem akceptována, neboť v opačném případě proběhne ústní jednání v nepřítomnosti. Poté onem muž reagoval slovy, že doručí omluvu a odešel. Písemná omluva byla správnímu orgánu doručena až dne 18.11.2013, kdy se ke správnímu orgánu dostavil muž, předložil občanský průkaz a list papíru s textem, o kterém tvrdil, že je omluvou. Onomu muži bylo doporučeno podat dokument na podatelně, kde bude řádně zaevidován. Na to muž s poděkováním odešel.

O odvolání žalobce rozhodl žalovaný nyní napadeným rozhodnutím ze dne 20.1.2014, č. j. MSK 175650/2013, které bylo žalobci doručeno do vlastních rukou 21.1.2014. Odvolání žalobce bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba doručená soudu dne 18.3.2014 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci 21.1.2014 (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).

Podle ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, o přestupku koná správní orgán I. stupně ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit, nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Podle ust. § 59 věty čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, nemůže-li se ze závažných důvodů předvolaný dostavit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodu správnímu orgánu omluvit.

K žalobní námitce, že správní orgán I. stupně neakceptoval omluvu žalobce z ústního jednání dne 20.11.2013 krajský soud uvádí, že podle článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti, a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Z citovaného § 74 odst. 1 zákona o přestupcích vyplývá, že projednat věc v nepřítomnosti obviněného lze jen za určitých podmínek. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 21.2.2013, č. j. 9 As 101/2012-60 konstatoval, že uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného z přestupku předpokládá jistou součinnost, jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného obviněného z přestupku. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému z přestupku vytvořil podmínky pro to, aby mohl realizovat své právo na projednání přestupku v jeho přítomnosti. Jde především o nutnost obviněného řádně předvolat k jednání. Již samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného pro svou realizaci v praxi vyžaduje též jistý stupeň součinnosti ze strany obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, případně se náležitě omluví, pokud se nemůže dostavit, byť se jednání

zúčastnit chce. Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá; to předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevanci důvodů, o něž se opírá. Právní institut omluvy z ústního jednání o přestupku pak pro obviněného z přestupku představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je pak nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – projednáním přestupku. Při hodnocení včasnosti omluvy je nutno přihlídnout zejména k tomu, jaké prostředky komunikace může obviněný z přestupku pro svou omluvu zvolit a nakolik je, či není schopen učinit omluvu s dostatečným předstihem, konec citace. Odkázat lze i na konstantní judikaturu Ústavního soudu, např. nález sp. zn. III. ÚS 68/97, usnesení sp. zn. II. ÚS 100/2002. Krajský soud nesdílí žalobní námitku žalobce, že projednání přestupku správním orgánem I. stupně v jeho nepřítomnosti bylo nezákonné. Předně je nutno zdůraznit, že žalobce byl k ústnímu jednání, nařízenému na den 20.11.2013 řádně předvolán 25.10.2013 spolu s oznámením o zahájení přestupku, přičemž v předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci dáno poučení dle § 59 správního řádu, jak výše konstatováno a současně podle § 37 správního řádu, kromě jiného o tom, že omluvu je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě, podepsané zaručeným elektronickým podpisem, případně jinými technickými prostředky a takové podání je nutno do 5 dnů potvrdit specifikovaným způsobem s tím, že písemná omluva musí být správnímu orgánu doručena před zahájením jednání, že je nutno důvod omluvy prokázat a nedostaví-li se bez náležité omluvy nebo bez závažných důvodů, může být přestupek projednán bez jeho účasti. Současně mu bylo sděleno, že za důležité důvody nelze považovat běžné plnění pracovních povinností. Krajský soud sdílí názor žalovaného, že ústně učiněnou omluvu dne 29.10.2013, a která přes poučení úřední osoby uvedeného dne doložena nebyla, žalobce důvod své neúčasti doložil až 18.11.2013, je nutno dospět k závěru, že se nejednalo o bezodkladnou omluvu, navíc žalobcem tvrzený důvod neúčasti ústního jednání, a to dlouhodobě plánované setkání pracovníků společnosti, nelze považovat za způsobilý důvod omluvy. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu mají úřední záležitosti přednost před soukromými zájmy účastníků řízení, pracovními úkony, podnikatelskými aktivitami apod. Dle názoru soudu omluva žalobce tak nesplňovala podmínky citovaného ust. § 74 zákona o přestupcích a § 59 správního řádu, neboť nebyla bezodkladná a nebyl zde ani důležitý důvod omluvy. Byl-li proto přestupek projednán v nepřítomnosti žalobce poté, co se k němu ze svého vlastního rozhodnutí nedostavil, bylo postupováno v souladu se zákonem. Nad rámec uvedeného krajský soud odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 90/2012-31 činí závěr, že bylo na žalobci, aby se u správního orgánu včas informoval o tom, zda jeho omluva byla akceptována či nikoli.

Krajský soud neakceptuje ani žalobní námitku žalobce, že dle jeho názoru nebylo prokázáno, že by se vytýkaného přestupku dopustil, a že výpovědi policistů jsou nevěrohodné, popsaný přestupek nespáchal a že ke zjištění skutkového stavu věci měl správní orgán provést další důkazy, konkrétně výpis hovorů telefonního operátora. Uvedený důkaz navrhl žalobce i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vysvětlil, proč tento důkaz neprovedl, stejně tak vysvětlil, proč neshledává důvodnou námitku žalobce ohledně nevěrohodnosti výpovědi policistů. Krajský soud zcela sdílí závěry žalovaného a v tomto rozsahu odkazuje na jeho odůvodnění. V rozsudku č. j. 4 As 19/2007-114 Nejvyšší správní soud k osobě policisty a věrohodnosti jeho výpovědi uvedl, „že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je

vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod, jimiž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“. Uvedený judikát vychází z úvahy, že u svědka – policisty, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude nanejvýš pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je proto zpravidla věrohodnější svědectví policisty. Krajský soud v projednávané věci neshledal žádné důvody, které by správnost uvedené úvahy v projednávané věci zpochybňovaly. V dané věci nebylo zjištěno nic, co by výpovědi policistů jakkoli znevěrohodňovalo. Krajský soud má za to, že správní orgány postupovaly tak, aby zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu § 3 správního řádu. Z výše shrnutého obsahu výpovědí policistů nevyplývají žádné rozpory, oba svědci se shodli na tom, že uvedeného dne byla velmi dobrá viditelnost, bylo slunečno. I kdyby žalobce doložil, že přední boční skla jeho vozidla byla tónována, což svědci nepotvrdili (a žalobce žádný důkaz k tomuto tvrzení nepředložil), pak s ohledem na velmi dobré povětrnostní podmínky, kdy bylo jasno, neměla by uvedená okolnost žádný vliv na to, zda zasahující policisté mohli vidět do projíždějícího vozidla na žalobce, který v danou chvíli držel telefonní zařízení v levé ruce. Oba policisté uvedli, že do vozidla viděli natolik zřetelně, že zaznamenali mobilní telefon v levé ruce žalobce přiložený k jeho uchu, v určitý okamžik srovnali rychlost s vozidlem žalobce. Z výpovědi svědka policisty T. F. vyplynulo, že i poté, co žalobce upozoroval vozidlo policistů a viděl, že oba policisté spatřili, že drží v ruce telefon, přesto do telefonu dále hovořil a pokračoval v jízdě. Výpověď policistů měla vysokou míru věrohodnosti i za situace, že policisté neuvedli značku mobilu. Hovorové zařízení popsali tak, že bylo tmavé barvy, nejspíš černé. K námitce žalobce, že v autě měl handsfree sadu, propojenou bezkontaktně s telefonem, není okolností, která by vylučovala popsané přestupkové jednání žalobce. Jestliže správní orgány neprovedly důkaz výpisem operátora k tvrzení žalobce, že hovor či jiná operace na jeho telefonu v daném okamžiku neproběhly, sdílí krajský soud názor žalovaného, že se nejednalo o důkaz způsobilý prokázat, že žalobce netelefonoval, neboť správní orgán se nemohl přesvědčit o tom, jaké telefonní číslo žalobce skutečně použil. Krajský soud proto neshledal pochybení ze strany správních orgánů v tom, že uvedený důkaz neprovedly, neboť skutkový stav byl v dané věci provedeným dokazováním zjištěn v rozsahu dostačujícím pro závěr o spáchání přestupku ve smyslu § 3 správního řádu. Správní orgány zcela dostatečně ve svém odůvodnění se vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce, jejich rozhodnutí jsou přezkoumatelná a zákonná. Rovněž správně provedly právní kvalifikaci správního deliktu, naplnění skutkové podstaty řádně odůvodnily, stejně tak i výši sankce a krajský soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 17.2.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně